

Don Winslow
A HATÁR

DON
WINSLOW

A HATÁR

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedzítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

A Stephen King idézet, A ragyogás előszavából származik (New York, Pocket Books, 2001.) © Stephen King, 2001. Engedélyezett utánnnyomás.

Idézet Tom Russel, „Leaving El Paso” című dalából (Frontera Music, BMG Firefly)

© Samburu, Inc 2019 – Vinton Kiadó Kft, 2019

A mű eredeti címe: *The Border* (HarperCollins Publishers, William Morrow)

• *Magyarra fordította:* Lévai Márta

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó Kft., 2019

eISBN 978-963-448-825-5

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock
- *A szerző fotója:* A. Anderson

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 11118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Abel García Hernández, Abelardo Vázquez Peniten, Adán Abraján de la Cruz, Alexander Mora Venancio, Antonio Santana Maestro, Benjamín Ascencio Bautista, Bernardo Flores Alcaraz, Carlos Iván Ramírez Villarreal, Carlos Lorenzo Hernández Muñoz, César Manuel González Hernández, Christian Alfonso Rodríguez Telumbre, Christian Tomás Colón Garnica, Cutberto Ortiz Ramos, Doriam González Parral, Emiliano Alen Gaspar de la Cruz, Everardo Rodríguez Bello, Felipe Arnulfo Rosa, Giovanni Galindes Guerrero, Israel Caballero Sánchez, Israel Jacinto Lugardo, Jesús Jovany Rodríguez Tlatempa, Jhosivani Guerrero de la Cruz, Jonás Trujillo González, Jorge Álvarez Nava, Jorge Aníbal Cruz Mendoza, Jorge Antonio Tizapa Legideño, Jorge Luis González Parral, José Ángel Campos Cantor, José Ángel Navarrete González, José Eduardo Bartolo Tlatempa, José Luis Luna Torres, Julio César López Patolzín, Leonel Castro Abarca, Luis Ángel Abarca Carrillo, Luis Ángel Francisco Arzola, Magdaleno Rubén Lauro Villegas, Marcial Pablo Baranda, Marco Antonio Gómez Molina, Martín Getsemany Sánchez García, Mauricio Ortega Valerio, Miguel Ángel Hernández Martínez, Miguel Ángel Mendoza Zacarías, Saúl Bruno García, Daniel Solís Gallardo, Julio César Ramírez Nava, Julio César Mondragón Fontes és Aldo Gutiérrez Solano emlékére. És ajánlom Javier Valdez Cárdenasnak, valamint a világ minden újságírójának.

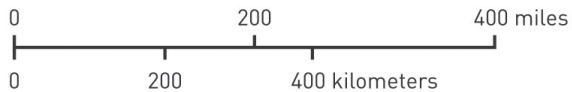
És ha a nép falat épít, ímé ők bemázolják azt mázzal. Mondjad a mázzal mázóknak, hogy a fal leomlik.

- EZÉKIEL PRÓFÉTA KÖNYVE 13. FEJEZET -

**Közép-Mexikó fontos
államai**

- 1 Agscalientes
- 2 Guanajuato
- 3 Querétaro
- 4 Hidalgo
- 5 México
- 6 Ciudad de México
- 7 Morelos
- 8 Tlaxcala

ELŐSZÓ

Washington DC
2017. április

Keller ugyanabban a pillanatban figyel fel a gyerekre és a lövéstávcső villanására.

A kisfiú az anyja kezét fogva pásztázza a fekete kőbe vésett neveket, és Keller eltűnődik rajta, vajon konkrét személyt keres-e – a nagyapját vagy talán egy nagybácsit –, vagy csak a National Mall parkban tett séta lezárásaként jöttek el az anyjával megnézni a vietnámi háborús emlékművet.

A Fal a park mélyén bújik meg, elrejtve, mint egy bűnös titok, egy magányos szégyenfolt. Itt-ott gyászolók által elhelyezett virágokat, cigarettás dobozokat látni, sőt még néhány kisebb palack italt is. A vietnámi háború régen volt, egy egészen más korban, és Keller azóta is vívja a saját hosszú háborúját.

A Falon nincsenek feltüntetve a csaták nevei. Sem Khe Sanh vagy Quang Tri ostroma, sem a Hamburger Hill-i csata. Talán mert a csatákat megnyertük, csupán a háborút veszítettük el, fut át Keller agyán. Ez a rengeteg halál egy hiábavaló háborúért. Korábban is többször látott már itt férfiakat a falnak dőlve, csecsemőként zokogni.

A veszteség általános érzete megsemmisítően szívfájdító.

Ezen a napon körülbelül negyven ember álldogál elszórva a fal előtt. Köztük páran szemlátomást veteránok, rajtuk kívül családokat látni; a legtöbbjük valószínűleg turistaként érkezett ide. Két idősebb, VFW-logós egyenruhát és sapkát viselő férfi segít a látogatóknak a nevek keresgélésében.

Keller újra hadban áll – a kábítószer-ellenes hivatallal, az Egyesült Államok szenátusával, a mexikói drokartellek ellen, sőt, az Egyesült Államok elnökével is.

Mind ugyanazt az egyetlen valóságot jelentik.

Keller már minden határt, aminek létezésében valaha hitt, átlépett.

Ellenfelei némelyike el akarja hallgattatni őt, börtönbe zárni, tönkre tenni; mások pedig, úgy gyanítja, egyenesen az életére törnek.

Keller tudja, hogy mára megosztó figurává vált, mert egy törésvonalat személyesít meg, amely azzal fenyeget, hogy kiszélesedve az egész országot kettészakítja. A mexikói mákmezőktől a Wall Streeten keresztül egyenesen a Fehér Házig ívelő nyomozással hatalmas vihart kavart.

Langyos tavaszi nap van, lágy szellő fújdogál, cseresznyevirágok lebegnek a levegőben. Marisol, érzékelve Keller megindultságát, megfogja a kezét.

A fiú ebben a pillanatban kerül Keller látómezejébe. A férfi rögtön ezután egy különös, gyors villanásra lesz figyelmes – jobbról, egészen hátul, a Washington-emlékműnél. Az anyát és a gyereket azonnal a földre teperi, hogy védelmezze őket.

Aztán Mari felé fordul, hogy őt is fedezze.

A golyó olyan erővel érkezik, hogy Keller egész testében megpördül.

A fém végigszántja a koponyáját, az erőhatás oldalra rántja a nyakát.

A vér beleömlik a szemébe, és szó szerint vörösben látja a világot, miközben Marisol felé nyúl, és a földre rántja.

A nő botja hangosan csattan a járdán.

Keller a testével fedezi Marisol testét.

Még több golyó csapódik a falba Keller feje felett.

Ekkor jut el a fülébe a kiabálás és sikoltozás. Valaki azt ordítja: *éleslövész!*

Keller a lövések eredetét kutatja a tekintetével. A golyók délkeleti irányból érkeztek, körülbelül tíz óra magasságából, egy apró épület mögül, amiben emlékei szerint mosdó van. A Sig Sauere

után tapogatózik a csípője környékén, aztán bevillan neki, hogy nincs nála fegyver.

A lövész automatára vált.

A golyók zápoként érkeznek a Keller feletti falba, nevetek szaggatva ki a kőből. Az emberek körös-körül hason fekszenek vagy a Falhoz lapulnak. Az emlékmű távolabbi végén néhányan kúszni kezdenek, aztán elfutnak a Constitution Avenue felé. Mások csak állnak sóbálvánnyá meredve.

Keller rájuk ordít:

– Feküdj! Éleslövész! Feküdj!

De már látja, hogy semmi sem segít, az emlékmű halálos csapdává változott. A Fal öblös V-t formáz, ahonnan csak két irányba nyílik menekülőút a keskeny járdán. Egy középkorú pár a keleti kijárat felé rohan, egyenesen a lövész irányába, és ebben a pillanatban lövés éri őket. Úgy roskadnak össze, mint valami rettenetes videojáték szereplői.

– Mari – szól Keller –, muszáj elmennünk innen. Érted?

– Igen.

– Készülj fel.

Keller vár, míg rövid szünet áll be a golyózápokban – a lövész tárat cserél –, ekkor feláll, megragadja Marit, és a nő testét átdobja a vállán. Futva végigcipeli a fal mentén a nyugati kijáratig, ahol a fal magassága derékmagasságúra csökken, ott feldobja rá, majd átpördíti, és egy fa mögött teszi le.

– Maradj fekvé! – kiáltja neki. – Maradj itt!

– Hová mégy?

Újra felharsannak a lövések.

Keller újra visszaugrik a Falon át, és elkezd terelni az embereket a délnyugati kijárat felé. Az egyik kezét egy nő tarkójára teszi, lenyomja a fejét, és kiabálva nógatja: *Erre! Erre!* Ám ekkor meghallja egy lövedék szisszenését, aztán a súlyos puffanást, amivel a nő testébe csapódik. A nő botladozni kezd, térdre esik, és megmarkolja a saját karját, miközben az ujjai között vér patakszik.

Keller megpróbálja felemelni.

Lövedék süvít el az arca előtt.

Fiatalember fut oda hozzájuk, és kinyújtja a kezét a nő felé. *Mentős vagyok!* Keller átadja neki a sérültet, sarkon fordul, és terelni kezdi maga előtt az embereket, ki a tűzvonalból. Megpillantja a kisfiút, aki még mindig az anyja kezét szorongatja, és a félelemtől tágra nyílt szemmel túri, hogy a nő maga előtt lökve próbálja haladás közben védeni a testével.

Keller kezét a nő válla köré fonja, úgy kényszeríti, hogy hajoljon lejjebb, miközben tovább lépkednek. *Itt vagyok. Itt vagyok. Menjünk tovább!* – biztatja. Miután biztonságban megérkeznek a Fal távolabbi végéhez, Keller visszafordul.

Újabb szünet áll be a lövésekben. A lövész újra tölt.

Istenem, sóhajt fel Keller, vajon mennyi van még nála?

Egy még biztosan, mert újra elkezdődik a golyózápor.

Újabb emberek esnek össze.

Szirénák vijjognak és visítanak, majd helikopterrotorok mély, vibráló basszusa hangzik fel.

Keller épp megragad egy férfit, hogy őt is maga előtt terelje el a biztonságos sávba, amikor amazt a háta felső részén eltalálja egy lövedék, és Keller lábához zuhan.

A legtöbb ember már keresztüljutott a nyugati kijáraton. Sokan viszont a járdán hevernek, másokat pedig a gyepen, futás közben ért a találat, miközben rossz irányba indulva próbáltak menekülni.

Eldobott vizespalack gurul végig a járdán.

Aztán egy törött képernyős mobiltelefon csörren meg, mellette ajándéktárgy hever. Lincoln mellszobrának apró, olcsó másolata, az arcra szét beborítja a ráfröcskölődött vér.

Keller keleti irányba fordítja fejét, és megpillantja a Nemzeti Parkban szolgálatban lévő rendőrt, aki elővont fegyverrel elrohan a mosdóépület felé, majd golyók pötytyözik ki a mellkasát, és a földre rogy.

Keller a földre lapul, és a rendőr felé kúszik. Megtapogatja a nyaki ütőerét. Halott. Fedezékbe húzódik a test mögött, miközben újabb lövések csapódnak bele. Felnéz, és ekkor úgy véli, végre sikerült megpillantania a lövészt, amint a mosdóépület mögött összegörnyedve újratölti a fegyverét.

Art Keller élete legnagyobb részét háborúban töltötte a határ túlsó oldalán. Most újra otthon van.

Vele együtt megérkezett a háború ide is.

Keller magához veszi a rendőr oldalfegyverét – egy 9 mm-es Glockot –, és elindul a fák között a lövész irányába.

ELSŐ KÖNYV

EMLÉKMŰ

Csak a holtak látják a háború végét.

- PLATÓN -

SZÖRNYEK ÉS SZELLEMEK

A szörnyek igaziak, és a szellemek is léteznek. Bennünk élnek, és néha ők győznek.

- STEPHEN KING -

2012. november 1.

Art Keller gyalogosan menekül a guatemalai dzsungelből.

Mögötte óriási vérontás helyszíne. A kis faluban, Dos Erresben halmokban állnak a holttestek. Egy részük félig elégett, ott hevernek a máglyák füstölgő maradványai között, a többiek meg a falu tisztásán, ahol a halálos találat érte őket.

A halottak nagy része *narcos*, narkoterroristák, a rivális kartellek fegyveresei, akik feltételezhetően békekötési szándékkal érkeztek ide. Szövetségről tárgyaltak, de az elfajuló bulin, amivel a megbékélést akarták volna megünnepelni, a Zéták előkapták a fegyvereiket, a kések és macheték is előkerültek, aztán nekiálltak lemészárolni a Sinaloa tagjait.

Keller szó szerint a helyszínre zuhant – a helikopter, amelyen utazott, rakétatalálatot kapott, és pörögve a tűzharc kellős közepébe zuhant. Keller nem éppen ártatlan nézelődés céljából érkezett a helyszínre, mert Adán Barrerával, a Sinaloa-vezérrel együtt az volt a tervük, hogy egy csapat zsoldossal lecsapnak a Zétákra.

Barrera kiszemelte az ellenségeit.

Csak az volt a probléma, hogy ők hamarabb szemelték ki őt.

De Keller küldetésének két fő célpontja, a két Zéta-vezér halott. Az egyiket lefejezték, a másikat égő fáklyává változtatták. Keller, miután létrejött ez az ördögi tűzszünet, Barrera keresésére indult a dzsungelben, hogy kihozza onnan.

Olyan érzése volt, mintha egész felnőttkorát egy feladat töltötte volna ki: megtalálni Barrerát.

Húszévnyi próbálkozás után sikerült őt egy egyesült államokbeli börtönbe záratni, de alig kasztlizták be, már át is repítették egy mexikói létesítménybe, amely maximális biztonsági fokozatú volt ugyan, ám Barrerának hamarosan sikerült meglépnie, hogy a Sinaloa kartell Keresztapjaként hamarosan még nagyobb hatalomra tegyen szert, mint azelőtt bármikor.

Így hát Keller visszatért Mexikóba, hogy ismét Barrera nyomára bukkanjon, de nem ért el többet, mint hogy nyolc év múlva a drogbáró szövetségeseként készült vele együtt a Zéták legyőzésére.

A kettő közül a nagyobb gonoszéra.

Meg is történt.

De Barrera eltűnt.

Így hát Keller gyalogol.

Néhány pesót nyom a határőrök markába, hogy átjuthasson Mexikóba. Onnan még tíz kilométer gyaloglás vezet Campechébe. Innen indították a támadást.

Inkább csak botorkál.

Az adrenalin, ami a hajnal előtt induló tűzharcban zubogni kezdett a vérében, mostanra elfogyott, már csak a napfény és az esőerdő forróságát érzékeli. Fáj a lába, a szeme, és a lángok, füst meg a halál bűzének elegyét folyamatosan ott érzi az orrában.

Az égő hús szagát sohasem felejtí el az ember.

Orduña egy erdőirtáson létrehozott, kis területű felszállópálya mellett várja. A különleges erők parancsnoka a Black Hawk helikopter hátsó terében ülve várakozik. Keller és Orduña admirális között a Zéták ellen vívott közös háborújuk során különlegesen erős bajtársi kapcsolat alakult

ki, amiben Keller képviselte az elsőrangú amerikai hírszerzési forrást, és gyakran elkísérte a parancsnok elit tengerészcsapatait a Mexikóban végzett hadműveleteken.

Ez a mostani eset más volt. Lehetőség nyílt rá, hogy Guatemalában egyetlen húzással lefejezzék a Zétákat, ahová a mexikói tengerészet keze nem érhetett volna el. Ám mivel Orduña biztosította Kellernek a háttérterületet és a csapatával logisztikai támogatást is nyújtottak az akcióhoz, most Campechében várja, hogy kiderüljön, a barátja, Art Keller életben van-e még egyáltalán.

Orduña széles mosollyal fogadja a fák közül kisétáló Kellert, és már nyúl is a hűtő felé, hogy átnyújtson neki egy hideg Modelót.

– A többiek? – kérdezi Keller.

– Már elrepültek – feleli Orduña. – Mostanra már le is szállhattak El Pasóban.

– Veszteség?

– Egy halott – feleli Orduña. – Négy sebesült. Arról fogalmam sem volt, veled mi van. Ha nem értél volna ide alkonyatig, *a la mierda todo*, a francba is, keresésedre indultunk volna.

– Barrerát kerestem. – Keller nagyot kortyol a söréből.

– És?

– Nem találtam meg – feleli Keller.

– És Ochoát?

Orduña majdnem ugyanannyira gyűlöli a Zéta vezetőt, mint amennyire Keller gyűlöli Adán Barrerát. A drogháború sokszor egészen személyes színezetet nyer. Orduña magánügyévé akkor vált, amikor az egyik tisztje meghalt az egyik Zéta elleni támadás során, aztán a temetése utáni éjszakán a bűnözők megkeresték és lemészárolták a fiatal tiszt anyját, nagynénjét, nővérét és öccsét is. Orduña az ezt követő reggelen hozta létre a Matazeták, a „Zétaölők” csapatát. Akik nevükhöz híven azóta sem kímélik a Zétákat. Ha túszt ejtenek, csak azért, hogy információt szerezzenek tőle, de utána a túszt sem ússza meg.

Kellernek másfajta oka volt rá, hogy gyűlölje a Zétákat.

Másfajta, de elegendő.

– Ochoa meghalt – felelte Orduñának.

– Bizonyítottan?

– A saját szememmel láttam – felelte Keller. Eddie Ruiz egy kanna benzint locsolt a sebesült Zéta főnökre, aztán egy égő fáklyát hajított rá. Ochoa sikoltozva pusztult el. – És Forty is követte.

Forty volt Ochoa jobbkeze. A főnökénél semmivel sem jobb szadista gazember.

– Láttad a testét?

– Nem. A *fejét* láttam – feleli Keller. – Nem volt kapcsolatban a testével. Ez így kielégítő bizonyíték?

– Megteszi – mosolygott Orduña.

Keller valójában nem látta Forty fejét. Amit látott, az Forty *arca* volt, amit valaki lenyúzott és rávarrt egy focilabdára.

– Ruiz felbukkant? – kérdezi Keller.

– Még nem – feleli Orduña.

– Amikor utoljára láttam, életben volt – feleli Keller.

Nagyon is, miközben Ochoát országúti jelzőfényre változtatta. Aztán meg miközben a maja korabeli kövekkel kirakott területen állva figyelte, ahogy egy fiú igen bizarr labdát rugdos.

– Talán megszökött – véli Orduña.

– Lehet.

– Kapcsolatba kell lépünk az embereiddel. Tizenöt percenként érdeklődtek. – Orduña beütöget pár számot egy lekövethetetlen mobilba, aztán beleszól:

– Taylor! Nem hiszed el, ki van itt velem!

Keller elveszi a kezéből a készüléket. Tim Taylor, a kábítószer-ellenes hivatal délnyugati körzetének vezetője szól bele a vonal túlsó végén: *Jézusom, már mind azt hittük, meghaltál.*

– Sajnálom, hogy ki kell ábrándítsalak.

A csapat Texasban, El Pasótól pár kilométerre keletre, Clintben, egy nem túl forgalmas autótút végén, az Adobe Inn Hotelben várja Kellert.

A motelszoba a „jól felszerelt” kategóriába tartozik. Méretes nappali helyiség amerikai konyhával – benne mikró, kávéfőző, egy apró hűtőszekrény. Kanapé dohányzóasztallal, pár szék és egy tévé. A falon csúf festmény kaktusszal, mögötte naplementével. Bal oldalon ajtó, most épp kitárva, amely a hálószobába és a fürdőszobába vezet. A jellegtelen hely tökéletesen megfelel a találkozóhoz.

A tévé hangja halkra állítva, a CNN megy rajta.

Tim Taylor a kanapén ülve bámulja a dohányzóasztalra helyezett laptopot. A számítógép mellett egy műholdas telefon áll.

John Downey, a rajtaütést vezénylő parancsnok a mikró mellett állva melegít épp valamit. Kibújt a katonai álcaruhából, és látszik, hogy letusolt és megborotválkozott. Lila póló, farmernadrág és teniszcipő van rajta.

Még egy férfi van a szobában. Keller annyit tud róla, hogy a CIA-től érkezett, és Rollins a neve. Az egyik széken ül és a tévé képernyőjére mered.

Amikor Keller belép, Downey felkapja a fejét.

– Hol a francba’ voltál, Art? Kerestünk műholddal, helikopterrel...

Kellernek az lett volna a feladata, hogy biztonságban kihozza Barrerát. Így szólt a megegyezés. Keller visszakérdez:

– És mi a helyzet a te embereiddel?

– *Huss.* – Downey olyan mozdulatot tesz a kezével, mintha felreppentene egy csapat fűrjet. Keller pontosan tudja, hogy a különleges erők tagjai tizenkét órán belül a megfelelő fedősztorikkal felszerelve szétszélednek az országban, ha nem az egész világon.

– Az egyetlen ember, akiről semmit sem tudunk, Ruiz. Azt hittük, kijött veled.

– Láttam a tűzharc után – feleli Keller. – Kisétált onnan.

– Tehát meglógott? – akadékoskodik Rollins.

– Miatta nem kell aggódni – feleli Keller.

– A maga felelőssége – mondja Rollins.

– Ruiz le van szarva – szól közbe Taylor. – Barrerával mi történt?

Mire Keller:

– Azt hittem, tőled megtudom.

– Egyetlen szót sem hallottunk felőle.

– Akkor, gyanítom, nem élte túl – mondja Keller.

– Maga nem volt hajlandó eljönni a kiürítőcsapattal – szól közbe Rollins.

– A gépnek indulnia kellett – mondja Keller –, de nekem még fel kellett kutatnom Barrerát.

– De nem találta meg – feleli Rollins.

– Ez nem valami kibaszott szobaszerviz – mondja Keller. – Nem mindig azt kapja az ember, amit kíván. Néha közbejön ez-az.

Ami akár a legelső pillanatban megtörténhet.

Egy javában zajló tűzharcra érkeztek meg, fölülről figyelhették, ahogy a Zéták halomra gyilkolták a Sinaloa kartell tagjait. Aztán egy talajról kilőtt rakéta eltalálta az élen haladó helikoptert, amiben Keller is ült. Egy ember meghalt, egy megsebesült. Ezért ahelyett, hogy kötélen ereszkedtek volna le, landolniuk kellett a forró zónában. Utána pedig ki kellett menekíteni a csapatot egy mentőhelikopterrel.

Szerencsések vagyunk, mi, akik megúsztuk, gondolja magában Keller. Arról nem is beszélve, hogy a fő célkitűzést is elértük, mert likvidáltuk a Zéta-vezetőket. Ha Barrerát nem sikerült is kimenekíteni, hát...

– Az elsődleges küldetésünk az volt, ha jól értettem – mondja Keller –, hogy megfosszuk a Zétákat a vezetőiktől. Ha Barrera netán járulékos veszteségként...

– Csak annál jobb? – kérdezi Rollins.

Mindnyájan tudják, Keller mennyire gyűlöli Barrerát.

Hogy a drogbáró megkínózta, aztán meggyilkolta Keller társát.

És azt, hogy Keller ezt sohasem feledi, arról nem is beszélve, hogy sohasem bocsátja meg.

– Nem fogok krokodilkönnyeket hullatni Adán Barreráért – jegyzi meg Keller. A szobában tartózkodók bármelyikénél jobban ismeri a mexikói helyzetet. Öröm vagy sem, a Sinaloa kartell fontos stabilitási tényező Mexikóban. Ha Barrera eltűnése miatt szétesik a kartell, azzal odalesz az oly törékeny béke is. És ezt Barrera is tudta – pontosan ez az „*après moi, le déluge*”, „utánam az özönvíz”-attidűd tette lehetővé számára, hogy egyszerre folytathasson kőkemény tárgyalásokat Mexikó és az Egyesült Államok kormányával, ezért hagyták futni, és ezért vadásztak az ellenfeleire.

A mikro csenget, Downey kiveszi a tálcát.

– Stouffer's-féle lasagna. A szokásos.

– Még csak azt sem tudjuk biztosan, hogy Barrera tényleg meghalt-e – folytatja Keller. – Megtalálta valaki a holttestét?

– Nem – feleli Taylor.

– A D-2 tagjai épp a helyszínen dolgoznak – szól közbe Rollins. A félkatonai guatemalai kémügynökségre céloz. – Nem találták meg Barrerát. És ha már itt tartunk, az elsődleges célpontokat sem.

– Személyesen kezeskedem érte, hogy mindkettőt likvidáltuk – mondja Keller. – Ochoából gyakorlatilag nem maradt más, csak egy széndarab. Forty pedig... nos, szerintem nem akarjátok hallani, mi lett vele. Én mondom, mindkét fickót csak múlt időben emlegethetjük.

– Reménykedjünk benne, hogy ez Barrerára nem igaz – szól Rollins. – Ha a Sinaloák meginognak, Mexikó is meginog.

– A szándékolatlan következmények törvényszerűsége – szögezi le Keller.

Rollins így felel:

– Különleges egyezményt kötöttünk a mexikói kormánnyal, hogy megóvjuk Adán Barrera életét. Garantáltuk a biztonságát. Ez nem Vietnám, Keller. Nem Phoenix. Ha kiderül, hogy maga megszegte az egyezséget, mi...

Keller feláll.

– Maguk kurvára semmit sem fognak tenni. Lévén ez egy nem engedélyezett, illegális művelet, amely *nem történt meg*. Mit tennének? Bíróság elé citálnak? A tanúk padjára ültetnek? És hagyják, hogy eskü alatt elmeséljem, hogyan kötöttünk megállapodást a világ legnagyobb hatalmú drogdílerével? Aki aztán az Egyesült Államok által finanszírozott kis kirándulás keretében kinyírta az összes ellenségét? Hadd mondjak el magának valamit, amit mi, akik a voltaképpeni munkát végzik, mind tudunk: az ember soha ne vegye elő a fegyverét, ha nincs rá felkészülve, hogy meghúzza a ravaszt. Maga fel van rá készülve, hogy meghúzza a ravaszt?

Néma csend.

– Hát, igen, pont erre a válaszra számítottam – jegyzi meg Keller. – A félreértések elkerülése végett, igen, meg akartam ölni Barrerát. Igen, azt kívánom, bárcsak megtettem volna, de nem tettem.

Azzal feláll, és kisétál a motelszobából.

Taylor követi.

– Innen hová?

– Semmi közöd hozzá, Tim.

– Mexikóba? – kérdezi Taylor.

– Már nem a kábítószer-elleneseknél dolgozom – mondja Keller. – Nem neked jelentek. Nem szabhatod meg, hová menjek vagy ne menjek.

– Ki fognak nyírni, Art – feleli Taylor. – Ha nem a Zéták, hát a Sinaloa.

Valószínű, gondolja Keller. *De ha nem megyek oda, akkor is megtörténik.*

Kocsival hajt El Pasóba, a hírszerzés központjának közelében fenntartott lakáshoz. Sorra ledobálja magáról piszkos, átizzadt ruháit, és hosszan áztatja magát a zuhanyból ömlő forró víz alatt. Csak miután bemegy a hálósobába, és lefekszik, döbben rá, hogy milyen rettenetesen kimerült, miután két napig egyfolytában talpon volt.

De még ahhoz is túl fáradt, hogy aludjon.

Felkel, magára kap egy fehér, legombolt nyakú inget meg egy farmernadrágot, és a hálósobai gardrób szekrényben lévő fegyverszéfből magához veszi a kis méretű Sig 380-ast. A tokot az övére csípteti, felvesz egy tengerészkek széldzsekít, és kiviharzik az ajtón.

Sinaloa felé veszi az irányt.

Keller a 70-es években tejfölösszájú kábítószer-ellenes ügynökként érkezett Culiacánba, a városba, amely akkoriban a mexikói heroinkereskedelem epicentruma volt.

És ma újra az, morfondírozik Keller, miközben a kijáraton kilépve a taxiállomás felé indul. Egy teljes fordulatot megtett a világ.

Adán Barrera akkor még csak egy volt a sok zűrös életű srác közül, és bokszmenedzserként igyekezett érvényesülni.

Ám a nagybátyja, egy sinaloi rendőr akkoriban már Sinaloa állam második legnagyobb ópiumtermelőjeként tevékenykedett, a legjobb úton haladva afelé, hogy megszerezze az elsőséget. Akkor történt, hogy felégettük és megmérgeztük a mákvirágmezőket, emlékszik vissza Keller, és kikergettük a földműveseket a házaikból. Az egyik ilyen rajtaütésen Adán is kézre került. A szövetségek ki akarták hajítani egy repülőből, de én közbeléptem, és megmentettem az életét.

Ez csupán az első volt, gondolja Keller, a sok hiba közül.

A világ ma sokkal jobb hely lenne, ha hagytam volna, hogy *Rocky, a repülőmókusos*at játsszanak a kis Adánnal, ahelyett, hogy életben maradjon, és a világ legnagyobb drogbárójává váljon.

De akkor még barátok voltunk.

Barátok és szövetségesek.

Nehéz elhinni.

Még nehezebb elfogadni.

Beül a taxiba, és megkéri a sofőrt, hogy menjenek a *centro*, a belváros felé.

– Pontosabban? – kérdez vissza amaz, és az utas arcát fürkészi a visszapillantóból.

– Mindegy – feleli Keller. – Közben felhívhatja a megbízóját, és elmondhatja neki, hogy egy furcsa *yanqui* érkezett a városba.

Azokban a mexikói városokban, ahol komoly szerepet játszik a drogkereskedelem, a taxisofőrök mind *halcone*, sólyom szerepet töltenek be, azaz a kartelleknek szállítják a híreket. Folyamatosan figyelik a reptereket, vonatállomásokat és utcákat, és tudatják a hatalmasságokkal, hogy kik vetődnek el a városukba.

– Megspórolom magának az erőfeszítést – szól Keller. – Bárkit is fog felhívni, mondja neki, hogy Art Keller itt van a kocsijában. Majd ők megmondják, hova kell vinnie.

A sofőr kézbe veszi a telefonját.

Több telefonbeszélgetés következik. A sofőr hangja minden egyes hívás után egyre ingerültebbé válik. Keller tudja, mi a helyes eljárás. A sofőr először felhívja a helyi kispőnököt, aki értesíti a *sajátját*, az továbbviszi az információt a következő szintre, így jut el végül Art Keller neve a legfelső körökig.

Keller nézelődik a kocs ablakából, miközben a 280-as úton haladnak a városban. Figyeli az út bal oldalán az emlékműveket, amelyeket a drogháborúk során, többségükben egészen fiatalon meghalt *narcos*, bandatagok emlékére állítottak. Olcsó fakeresztek, mellettük pár virágcsokor meg egy sörösüveg, két pózna közt feszülő színes bannerek, rajtuk az elhunyt fotóival, de több, szép kidolgozású márványoszlop is van köztük.

Hamarosan megjelennek majd az újabbak is, tűnődik Keller. Miután a „Dos Erres-i mézszárlás” híre eljut a városba. Száz fegyveres *sicario* indult Barrera kíséretében Sinaloából Guatemalába, és kevesen térnek közülük vissza, ha egyáltalán bárki.

Szintúgy új emlékművek emelkednek majd a Los Zetas, a Zéták felségterületein is az ország északkeleti részén, Chihuahuában és Tamulipasban, miután az ő katonáik sem érkeznek haza.

Keller jól tudja, hogy a Zéták hatalma már a múlté. A katonai jellegű szervezet, amelyet a mexikói hadsereg különleges egységeiből kilépett tisztek alapítottak, valamikor valós fenyegetést

jelentett. Félő volt, hogy átveszik az irányítást az ország teljes területén, de mostanra elvesztették a vezetőségüket és megbénultak, miután az embereik egy részén Orduña csapata állt bosszút, sokan pedig holtan fekszenek Guatemalában.

Nincs, aki jelenleg megszorongathatná a Sinaloa kartellt.

– Azt mondták, vigyem magát Rotarismóba – közli utasával ideges hangon a sofőr.

A város legmesszebbi északi pontján fekvő külvárost, Rotarismót jobbra néptelen hegyek és termőföldek veszik körül.

Nem nehéz elrejtteni egy holttestet.

– Egy karosszériaműhelybe – folytatja a sofőr.

Annál jobb, gondolja Keller.

A szerszámok már együtt is vannak.

Fel lehet trancsírozni velük akár egy kocsit, akár egy emberi testet.

A magas rangú drogdíleres fegyveres csapatát mindig ki lehet szűrni a luxusterepjárók alapján, és ezt az összejövotelt valami igazi nagykutya szervezhette, morfondírozik a megadott helyhez közeledve Keller, mert egy tucatnyi Suburbant meg Expeditiont pillant meg sorban a műhely előtt. A járművek teli vannak tűzdelve fegyverekkel, úgy meredeznek ki belőlük, mint egy sündisznó tüskéi.

A fegyverek pontosan a taxira irányulnak, és Keller gyanítja, hogy a sofőr alatt már nedves az ülés.

– *Tranquilo* – mondja neki Keller.

Néhány egyenruhás *sicario* áll őrt. Manapság ez a szokás – Keller jól tudja, hogy minden kartell fegyveres biztonsági testületének megvan a saját, jól megkülönböztethető egyenruhája.

Ezek éppenséggel Armani sapkát és Hermès mellényt viselnek.

Keller véleménye szerint elég béna összeállítás.

Egyszer csak egy pasas ront ki a műhelyből a taxi irányába, aztán feltépi a kocsit hátsó ajtaját, és odaszól Kellernek, hogy emelje ki a valagát.

Keller ismeri a fickót. Terry Blanco Sinaloa állam rendőrségének magas rangban szolgáló tagja.

Újonckora óta szerepel a neve a kartell kifizetési listáján, és már itt-ott néhány ezüstszál vegyül fekete hajába.

Blanco megszólal:

– Fogalma sincs, mi folyik itt.

– Pontosán ezért jöttem – feleli Keller.

– Tud valamit?

– Ki van odabent?

– Núñez – feleli Blanco.

– Gyerünk.

– Keller, ha bemegy – mondja Blanco –, lehet, hogy nem jön ki.

– Nem újdonság, Terry – feleli Keller.

Blanco átkíséri a műhelyen, munkaállomások és emelők között jutnak el egy nagy, üres betonplacchoz, ami leginkább valamiféle raktárnak tűnik.

Mint a motel, tűnődik Keller.

Csak a játékosok mások.

De a cél ugyanaz – a telefonáló emberek, a bekapcsolt laptopok mögött ülők mind Adán Barrera hollétéről akarnak információt szerezni. A helyiség sötét – nincsenek ablakai, vastagok a falai –, ebben a klímában, ahol vagy tűzforró a napsütés, vagy csípőssé fagyasztja a levegőt az északi szél, ilyenre van igény. Semmi szükség rá, hogy közbeszóljon az időjárás vagy vizslató tekintetek hatoljanak be erre a helyre, ha pedig netán valaki sikoltozva, sírva vagy könyörögve lehelné ki a lelkét idebent, a falak ezt a hangot is jótékonyan az épületen belül tartják.

Keller követi Blancót a túlsó falba vágott ajtóig.

Egy apró helyiségbe nyílik.

Blanco bevezeti Kellert a szobába, és becsukja az ajtót kettejük mögött.

Az íróasztal mögött egy Keller számára ismerős férfi ül, épp telefonál. Őszesbe fordult hajával, gondosan nyírt kecskeszakállával, tyúklábmintás zakóban és gondosan kötött nyakkendőben disztिंगvált úriember benyomását kelti. Szemlátomást kifejezetten kényelmetlenül érzi magát itt, a hátsó szobában, ebben a gépolajszagú környezetben.

Ricardo Núñez.

El Abogado – *a Jogász.*

Régen államügyészként, aztán a Puente Grande börtön igazgatójaként kereste kenyerét. Utóbbi tisztségéről csupán hetekkel azelőtt mondott le, hogy Barrera „megszökött” volna az intézményből 2004-ben. Keller kihallgatta, és Núñez teljes ártatlanságról vallott. Aztán kizárták a jogászkamarából, és ő lett Barrera jobbkeze, a jelentések szerint százmilliókat forgalmazott kokainkereskedőként.

Most leteszi a telefont, és Blancóra néz.

– Adnál nekünk egy percet, Terry?

Blanco elhagyja a szobát.

– Maga meg mit keres itt? – kérdezi Núñez.

– Megspórolom magának a fáradságot, hogy le kelljen nyomoznia – feleli Keller. – Nyilván tud a guatemalai eseményekről.

– Adán bizalmasan tájékoztatott a megegyezésről – feleli Núñez. – Mi történt?

Keller megismétli ugyanazt, amit Texasban már elmondott a fiúknak.

– Magának az lett volna a feladata, hogy a Señort kihozza onnan – jegyzi meg végül Núñez. – Ez volt a megállapodás.

– A Zéták értek oda hamarabb – mondja Keller. – Adán nem volt elővigyázatos.

– És most magának fogalma sincs róla, hol van – jegyzi meg Núñez.

– Csak annyit tudok, amennyit elmondtam.

– A családja betegre aggódja magát – közli Núñez. – Nekik sincs semmilyen információjuk. Nem találtak... maradványokat... sem.

Keller izgatott hangokra lesz figyelmes odakintről – Blanco azt mondja valakinek, hogy nem mehet be –, de az ajtó egyszer csak a falnak csapódva kitárul.

Három férfi lép be.

Az első közülük egy fiatalember, a húszas évei végén vagy a harmincasok elején járhat. Fekete, minimum háromezer dolláros Saint Laurent bőrkabátot, Rokker farmernadrágot és Air Jordan cipőt visel. Göndör fekete haját szemlátomást ötszáz dolláros óradíjú fodrász nyírta, az állán divatos borosta.

Szemlátomást fel van dűlva.

Dühös és feszült.

– Hol az apám? – dörren Núñezre. – Mi történt vele?

– Még nem tudjuk – feleli amaz.

– Hogy a fenébe lehet, hogy nem tudjátok?

– Nyugi, Iván – szól közbe az egyik társa. Ezen a fiatalemberen is hasonlóan drága öltözék díszlik, de borotvátlan és ápolatlan, zsíros haját baseballsapka alá gyömöszölte. Mintha kissé részeg volna, vagy be lenne löve, netán mindkettő egyszerre. Ő nem ismerős Keller számára, de az iménti fickó nyilvánvalóan Iván Esparza.

A Sinaloa kartellnek korábban három ága volt, a Barrera-féle vonal mellett párhuzamosan tevékenykedett Diego Tapia és Ignacio Esparza, két másik jelentős vezető is. Az egyenlők közül Barrera volt a legelső, de „Nacho” Esparzát, aki, nem véletlen egybeesésként az apósa is volt, tiszteletreméltó partnerének tartotta. Az együttműködést bebetonozandó Esparza összeházasította a drogbárával a lányát, a fiatal Evát.

Ez a fickó tehát, állapítja meg magában Keller, bizonyára Esparza fia, azaz Adán sógora. A belső jelentések szerint e pillanatban Iván Esparza kezében van a kartell számára központi jelentőségű, Tijuana és Tecate között határátlépési lehetőséget biztosító terület, Baja.

– Halott? – kiabál Iván. – Az apám halott?
– Annyit tudunk, hogy ő is ott volt Guatemalában Adánnal – feleli Núñez.
– Bazdmeg! – Iván ököllel rácsap az asztalra közvetlenül Núñez orra előtt. Körbenéz a helyiségben, talál-e más célpontot is a dühének, és meglátja Kellert. – Maga meg ki a fasz?
Keller egy szót sem szól.
– Kérdeztem valamit – mondja Iván.
– Hallottam.
– *Pinche gringo*, bazdmeg...
Tesz egy lépést Keller irányába, de a harmadik ember köztük terem.
Őt Keller szintén ismeri a rendőrségi fotókról. Tito Ascensión korábban Nacho Esparza biztonsági főnöke volt. Tőle még a Zéták is rettegetek – mégpedig okkal; számolatlanul gyilkolta őket halomra. Ennek jutalmaként alapíthatott végül saját szervezetet Jaliscóban. Masszív testfelépítése, nagy feje, ferde homloka, őrkutyára emlékeztető testtartása és a brutalitásra való erős hajlama miatt kapta az El Mastín, a Masztiff becenevet.
Megragadja Iván felkarját, és fogva tartja, mozdulni is alig tud.
Núñez ránéz a másik fiatalemberre.
– Hol jártál, Ric? Mindenfelé kerestelek.
Ric megrándítja a vállát.
Jelezve, hogy *Nem mindegy az neked, hol voltam?*
Núñez a szemöldökét ráncolja.
Apa és fia, gondolja magában Keller.
– Azt kérdeztem, ki ez a fickó – erősködik Iván. Kitépi a karját Ascensión szorításából, de már nem indul el újra Keller felé.
– Adánnak voltak bizonyos... megállapodásai – feleli Núñez. – Ez az ember is ott volt Guatemalában.
– Láta az apámat? – kérdezi Iván.
Láttam valamit, ami úgy nézett ki, mint az öreged, gondolja magában Keller. Egy máglya füstölgő hamvai között hevert valami, ami a teste alsó részéből maradt.
– Azt hiszem, jobb, ha igyekszik megbarátkozni a gondolattal, hogy az apja nagy valószínűséggel nem jön vissza.
Ascensión arca eltorzul. Kifejezése azé a kutyáé, amelyik e pillanatban tudta meg, hogy elveszítette imádott gazdáját.
Zavarodott.
Gyászol.
Dühös.
– Honnan tudja? – fordul Iván Kellerhez.
Ric Iván válla köré fonja a karját.
– Sajnálom, *'mano*.
– Ezért valaki még megfizet – jegyzi meg Iván.
– Elena vonalban van – szól Núñez. Kihangosítja a telefont. – Elena, hallottál még valamit?
Ez bizonyára Elena Sánchez, gondolja Keller. Adán nővére, aki visszavonult a családi üzletből, és átadta Baját az Esparzáknak.
– Semmit, Ricardo. És te?
– Egy információ szerint Ignancio meghalt.
– Valaki szólt már Evának? Meglátogatta már valaki?
– Még nem – feleli Núñez. – Várjunk, míg nem tudunk konkrétumokat.
– Valakinek ott kellene lennie velem – szól Elena. – Elveszítette az apját, és talán a férjét is. Szegény kisfiúk...
Evának és Adánnak ikerfiaik vannak.
– Majd én megyek – közli Iván. – Elviszem anyámhoz.
– Ő is gyászolni fog – jegyzi meg Núñez.

– Elrepülök hozzá.

– Kell fuvar a reptérre? – kérdezi Núñez.

– Vannak még embereink, Ricardo.

Meg is feledkeztek róla, hogy itt vagyok, gondolja Keller.

Különösképp éppen a fiatal, szemlátomást eléggé beállt figura – Ric? – kap észbe.

– Hú, és vele mi legyen?

Ebben a pillanatban újra zűrzavar hangjait hallják odakintről.

Kiabálás.

Ütések és csattanások.

Fájdalmas nyögések, sikoltozás.

Elkezdődtek a kihallgatások, gondolja Keller. A kartell kézre keríti mindazokat, akik gyaníthatóan beépült Zéták, és a feltételezett árulókat és a guatemalai kapcsolatokkal rendelkezőket is. Felkutatják a lehetséges információforrásokat.

Kerüljön bármibe.

Keller a betonpadlón végighúzott láncok csörgését hallja.

Egy acetilénes fáklya gyullad meg éles szisszenéssel.

Núñez felfelé szaladó szemöldökkel néz Kellerre.

– Azért jöttem, hogy megmondjam maguknak, ebből már ki akarok maradni – szólal meg Keller. – Én túl vagyok ezen. Mexikóban maradok, de ezt kihagyom. Nem fognak hallani rólam, és én sem akarok hallani magukról.

– Maga kisétál, az apám meg nem? – kérdezi Iván. Előhúz egy Glock 9-est a kabátja alól, és Keller arcára céloz vele. – Nem hinném.

Fiatalos hiba.

Túl közel tartani a fegyvert valakihez, akit meg akarsz ölni.

Keller elhajol a pisztoly elől, közben hirtelen mozdulattal odanyúl, megragadja a csövet, és csavaró mozdulattal kitépi Iván kezéből a fegyvert. Aztán háromszor belevág vele Iván arcába. Hallja az arccsont recsenését. Iván rongydarabként zuhan a padlóra Keller lábához.

Ascensión már épp közbelépne, de Keller az alkarjával átöleli Ric Núñez torkát, és a fegyvert a srác fejéhez tartja.

– Ne.

A Masztiff megdermed.

– Hát én meg mi a faszt vétettem ellened? – kérdezi Ric.

– Megmondom, mi lesz – feleli Keller. – Én most kisétálok innen. Élem az életemet, maguk meg a magukét. Ha bárki utánam jön, mindnyájukat megölöm. ¿Entienden?

– Megértettük – feleli Núñez.

Keller kihátrál a helyiségből, Ricet védőpajzsként tartva maga előtt.

Falhoz láncolt emberek és vértócsák mellett vezet el az útjuk. Izzadság és vizelet bűze hatol Keller orrába. Senki sem moccan, csak a szemüket meresztik rájuk, miközben kioldalaznak az épületből.

Keller semmit sem tehet értük.

Egyetlen átkozott dolgot sem.

Odakint húsz löfegyver csöve mered rá, de senki sem meri kockáztatni, hogy netán meglője a főnök fiát.

Keller maga mögé nyúlva kinyitja a taxi utasoldali ajtaját, és a túszt a földre löki.

Beül. A fegyvert a sofőr ülésének háttámlájába böki. „*Ándále.*”

A repülőtér felé haladva pillantja meg az út mellett az Adánnak állított első emlékművet.

Egy festékszóróval készített transzparens.

ADÁN VIVE.

Adán él.

Juárez valódi szellemváros.